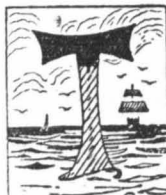


Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)



Ο γράμμα αυτό προερχόταν από τον Χάρρυ Ταξόν, ο οποίος είχε αιχμαλωτισθί από τους Σανδηπάγμεν, τους τρομερούς κακούργους του Ταμέσεως, που συνήθιζαν να ξεμπερδούν τα θύματα τους, χτυπώντας τα στο κεφάλι με σακκούλκια γεμάτα άμμο.

«Έπεσα στα χέρια των περιβόητων Σανδηπάγμεν, έγραψε ο Χάρρυ, στο Ουέστ - Ινδία - Ντόν. Μ' έχουν σ' έναν λαλήτο σταύλο, πού βρίσκεται σ' απόσταση εξήντα βημάτων από τις άποθιές»

Ξαχάρως του Χάρριμαν. Τρέξτε άμέσως νά με γλυτώσετε!...»

ΣΤΟ ΚΡΗΣΦΥΓΕΤΟ ΤΩΝ «ΣΑΝΔΗΠΑΓΜΕΝ»

«Ας ξαναγυρίσουμε τώρα στον Χάρρυ Ταξόν.

Ο Χάρρυ παρακολουθούσε—σύμφωνα με την έντολή του διδασκάλου του—έπι μία περίπου ώρα την Μπέτσι, στους έρημους δρόμους και τά σκετινά στενοακάκα της όχθης του Ταμέσεως. Στά μέρη αυτά συχνάούν άλχητες, κακοποιοί και κάθε είδους κοινωνικά ναύγια, φερμένα άπ' τις τέσσερες άκρες του κόμου.

Η Μπέτσι προχωρούσε με θήμα σταθερό, χωρίς κανένα διαταγμό ή φόβο, πράγμα πού φανέρωνε πώς τά επικίνδυνα αυτά μέρη της ήσαν γνωστάτα κι ότι πήγαινε σέ άρισμένο μέρος. Όταν έφτασε κοντά στις άποθιές της έταιρείας «Ούέστ - Ινδία και Σία», στάθηκε για μία στιγμή κι έπειτα έκανε έναν μεγάλο γύρο και ξαναγύρισε πάλι στο ίδιο μέρος. Ήταν φανερό ή αίτια του «κόμπου» αυτός της άμαρταλής γυναίκας. Ήθελε νά εξακριβώση με τό τέγνασμα αυτό, άν την παρακολουθούσε κανείς. Εύτυχως, δέν κατάλαθε τίποτε. Γιατί τόν Χάρρυ δέν τον διευκόλησε μόνον ή Ικανότης του σό τά παρακολουθί ένα άτομο, αλλά και τό γεγονός, ότι οι δρόμοι εκεί πέρα φωτιζόντουσαν φωταχικότητα.

Η Μπέτσι ώστόσο, άφού θεσάιθηκε ότι κανείς δέν την παρακολουθούσε, δέν έπαυσε νά δείχνει σημεία άνησυχίας. Προχώρησε έντούτοις λίγα θήματα και στάθηκε μπροστά στην πόρτα της άποθιής Ζανάρως του σίκου Χάρριμαν και Σία. Καί εκεί, άφού έμενε ακίνητη λίγες στιγμές, γύρισε άποτόμως κι έβριξε πρós όλες τις διευθυνσεις έρευνητικά θλήματα. Μετά τράβηξε πρós έναν έρε πομένο σταύλο, πού ήταν στην άκρη της όγθης του ποταμού. Όταν έφτασε εκεί, ή Μπέτσι έκανε κί πάλι ένα γύρο και τότε μόνον χτύπησε έλαρράν την παιμπάλαι ξύλινη πόρτα του σταύλου, πού χρσίμεως και ώς άποθιήκη.

—Ποιός είνε; ρώτησε άμέσως από μέσα μία φωνή θραχνή και σιγαλή στή χαρακτηριστική διάλεκτο τών κακοποιών του Λονδίνου.

—Έγώ! άπάντησε ή Μπέτσι.

—Δώσε τό σήθημα!

—Γκρήνιτς! πρόφερε άργά και καθαρά ή Μπέτσι.

Άμέσως τότε, ή σαραβαλιασμένη πόρτα άνοιξε κ' ή νέα τρούπασε μέσα.

Ο Χάρρυ Ταξόν, ο οποίος παρακολουθούσε την Μπέτσι, κρυμμένος πίσω από μερικά μεγάλα πιάνα, πετάχτηκε τότε θρόβος και πήγε και στάθηκε κάτω από τό σαραβαλιασμένο ξύλινο ύπόστεγο της άποθιής κ' άρχισε νά σκέπτεται τί έπρεπε νά κάνει:

—Πρέπει, όπωσδήποτε, νά εξακριβώσω ποιό είνε μέσα σ' αυτό τό έρείπιο, ψιθύρισε ο μαθητής του Χόλμς. Ο τοίχος είνε ψηλός και παλιός, κί άν σκαρφάλωσω σ' αυτόν για νά άνέβω στή στέγη,θά πάση καμιά πέτρα και θά προσοθώ.

Ένώ έκανε τις σκέψεις αυτές ο νεαρός άστνομοκός, αισθάνθηκε ένα φιλικό άγγιγμα στον ώμο του και συγχρόνως άκουσε μία σιγαλή παιδική φωνή:

—Τί θέλεις έδώ, Χάου; Τί σ' άνάγκασε νά κάνης αυτόν τό διαβολοπερίπατο στο Ούέστ - Ινδία;

Ο νεαρός άστνομοκός, πρην γυρσίει δόκμη νά Ιδί τό μικρό άλήτη, πού του μιλούσε, τόν κατάλαθε άπ' τή φωνή του ποιός ήταν.

—Ούύλλο, τοί είνε, πιάνοντάς τον άπ' τό χέρι, ήρθες την ώρα πού είνε άπόλυτη άνάγκη από ένα σ' άλλο σύντροφο. Θά μού κάνης μία γάρι; Θά σ'απής νά πατήσω στους ώμους σου, για ν' άνεθώ άπάνω σ' αυτή τή στέγη;

—Εύχαρίστω! άπάντησε ο μικρός γαθριάς, ο οποίος ήταν ένας γεροδεμένος έφηθος δεκάξή χρόνων. Ένοιια σου κί οι ό-

μοι μου βαστάν καλά, κ. Χάρρυ...

—Εμπρός, λοιπόν!... Άλλά στάσου! Άκουσε: Δέν πρέπει νά φύγης από δω. Νά μέ περιμένει ώσπου να καθεθώ... Κί άν σιμθή τίποτε, ξέρεις!... Θά πεταχτής εκεί πού...

—Ένοιια σου, άπάντησε ο μικρός. Ξέρω από άλλες φορές...

«Ετοιμος! Έμπρός... άνέβα...»

Σέ λίγο ο Χάρρυ θρισκόταν άπάνω στην σαραβαλιασμένη ξύλινη στέγη της άποθιής. Μία μεγάλη γαρυμάδα του έπέτρεπε να θλήπη θαυμάσια κάτω, μέσα στην άποθιήκη, την οποία εφώτιζαν δυο μεγάλα φανάρια.

Στή μέση λοιπόν μιάς συντροφιάς κακοποιών, διέκρινε την Μπέτσι νά στέκη όρθή και νά διηγήται στους κακούργους πώς ένας ναύτης του «Κα.άδ» τασκώθηκε στην ταβέρνα του «Μπήφστηκ—Τζών», μέ τόν Μπόμπι, πώς τόν συγύρισε για καλά και πώς κατόπιν ο παράξενος έκενός ναύτης την πήρε και την κουβέντισε Ιδιαίτερος στο δρόμο.

—Μέ ρώτησε για ένα σωρό πράγματα, πού άφορούν την ζωή του Μπόμπι, και φοβάμαι πώς τού ελπα περισσότερα άπ' όσα έπρεπε... είνε ή Μπέτσι άνησυνα. Φοβάμαι ακόμα μήπως ο ναύτης αυτός είνε άγνωστος της άστνομίας!...

Οι κακούργοι την κούταξαν θαυματομένοι. Τέλος, ύστερα από μία λιγδιστιμη ρισπή, ή Μπέτσι τούς ρώτησε άνησυνα:

—Άλλά πού είνε ο Μπόμπι; Δέν ήρθε καθόλου από δω;

—Τόν περιμένουμε! τής άποκρίθηκε ένας άπ' τους κακοποιούς, ο πού σωματώδης. Έχουμε νά μιλήσουμε για σπουδαία πράγματα!... Μας έπρότειναν μία δουλειά!... Άπ' την έπιχειρησι αυτή...

Άλλά ο κακοποιός δέν πρόφτασε ν' άποτελειώση την φράσι του. Άκούστηκε έξαρνα, τή στιγμή αυτή, ένας παράξενος ήχος, άπαραλλάχτος με γουργούρισμα άγριοπεριστεριού κί ή Μπέτσι φώναξε άμέσως:

—Είνε ο Μπόμπι! Έρχεται!...

Πράγματι, σέ λίγο, ο Χάρρυ είνε έναν νέο με ζυρισμένο κεφάλι νά προχωρή άνάμεσα στους κακοποιούς, οι οποίοι τόν δεχόντουσαν έγκάρδια.

—Διάβολε! φώναξε άσπληρά ο Μπόμπι, μόλις είνε τή φίλη του. Πώς έδώ; Ξέρεις καλά ότι τελεώσαν πειά όλα μαζύ μας;

Και στάθηκε άπειλητικός μπροστά της.

—Ήρθα νά με συχωρέσης; φώναξε στο όίλο της ή ξανθομάλλα άμαρτωλή, με τόνο ίκείσας και συντοπής. Μπόμπι, σου ζητώ συγγνώμη!...

Και θγαρίζεται ένα σκουλαρίκι από την τσάντα της, εξακολουθώσε:

—Μου πήρες τό ένα... Νά, λοιπόν, πάρε κί αυτό και κάνε το ότι θέλεις!... Όμοιογώ, πώς έκανα άσχημα νά μη σταύ άμέσως μόλις μού τά ζήτησες!...

Ο Μπόμπι πλησίωσε πιο κοντά της, την άγκάλασε με τό ένα χέρι και χαϊδεύοντάς την με τ' άλλο, τής είνε:

—Όλοι πέφτουν σέ σφάλματα! Τό κακό είνε τό ότι δέν θέλουν νά τά παραδεχτούν!... Νά, πάρε και τ' άλλο σκουλαρίκι σου!... Δέν έχουμε πειά άνάγκη νά τά ένεχειρίσώμεν. Έμεθα ότι παρουσιάστηκε με πρώτης τάξεως δουλειά για τούς «Σανδηπάγμεν».

Κί άποτεινόμενος στους συντρόφους του, ρώτησε:

—Ποιός από σας ξέρει λεπτομερώς την ύπόθεση;

—Έγώ! άποκρίθηκε άμέσως μία άπαισίως θραχνή φωνή.

Είχε μιλήσει ένας νεαρός κακοποιός, σκελετώδης, ως έκακοχτώ χρόνων, ο οποίος, άφού προχώρησε δυο θήματα, στάθηκε στή μέση και συνέχισε:

—Ξέρεις, Μπόμπι, έναν κύριο, πού μας είνε γνωστός με τ' όνομα Καπετάν Μίλλερ;

Ο Μπόμπι, μόλις άκουσε τά λόγια αυτά, άνατρίχιασε.

—Ο Καπετάν Μίλλερ! επανέλαθε κατάπληκτος. Πώς!... Ώστε σου μιλήσε, Τιτο, ο Καπετάν Μίλλερ; Και με ζήτησε;... Πότε;

—Σέ ζήτησε στην Κινζική ταβέρνα κί έπειδή δέν ες θρήκε, μιλήσε με μένα. Όταν τού ελπα, πώς θά σ' έθλετα όρισμένους σήμερα, με πήρε παράμερα και μούπε έμπιστευτικώς: «Είδοποίησης τόν Μπόμπι, ότι ύπάρχει μία φίνε δουλειά. Άν την άαλάθω, θά κερσίω 200 λίρες!»

(Άκολουθεί)